

at byde Publikum Varen i den Form, hvori det kan bruge den, og paa den Tid, det vil have den. Det hedder sig ogsaa, at man ikke kan faa Arbejdskraft. Dette kommer vist blot af, at man ikke vil betale samme Arbejdspris i Skoven, som der gives udenfor“. Men dette Forhold forekommer mig i højeste Grad uheldigt, at man for at spare paa Arbejdslønnen ikke tager i Betragtning at lade det gaa ud over Statsskovenes Drift. Det er et dobbelt Tab. For det første mistes de Værdier, der gaa tabt i Statsskovene, og for det andet berøver man Arbejderne en rimelig Fortjeneste ved ikke at lade dem skaffe de Værdier frem, som ved ikke at benyttes til Dels ødelægges for Staten.

Et andet Forhold, vedrørende Statsskovene, som sikkert ogsaa bør tages op til Undersøgelse, er Vejforholdene. De ere ofte af en saa slet Beskaffenhed, at de næsten ere ufremkommelige, og det bidrager selvfølgelig i ikke ringe Grad til, at Afsætningen af Effekterne besværliggøres, hvilket meget influerer paa den Pris, som opnaas paa disse Effekter. Men naar Statsskovenes Drift og Administration nu er saaledes, ligger det Spørgsmaal nær, om det er forsvarligt at lade den Ledelse af Statsskovene, der altsaa skal drage Omsorg for, at de styres paa en forsvarlig Maade, men som ikke formaar at indføre en forsvarlig Ordning, have — jeg kunde næsten sige — Overherredømme over, i alt Fald en stor Indflydelse paa Driften af de private Skove. Det hedder nemlig i Skovforordningen af 1805, at for saa vidt en Skovejer ikke har ejet sin Skov i 10 Aar, er det Statens tilsynshavende, i dette Tilfælde Skovrideren, der bestemmer, hvad der maa hugges i disse Skove ud over, hvad den paagældende selv anvender. Der vil sikkert være god Grund til at tage dette Spørgsmaal op til Undersøgelse. Naar man saaledes i Silkeborg Skovdistrikt har en gammel Skovrider, der nærmer sig de 80 Aar, og som sikkert ikke formaar at skaffe det Udbytte af Skovdriften, som der burde, er det dog et Spørgsmaal, om man yderligere skal byrde denne Mand med at føre Tilsyn med de ret omfattende Privatskove, der findes i Skanderborg Amt. Dette Forhold har ogsaa været fremme til Kritik i „Tidskrift for Skovvæsen“. Der skrives her: „Skovbrugerne have Grund til at tro, at Samfundet har Interesse i Bevarelsen af Skovene, og de have samtidig den Opgave at drive deres Brug paa økonomisk for-

svarlig Maade; men saa bliver det sikkert deres Pligt ud fra denne Opfattelse at paapege, hvad der maa gøres for at gøre Ret og Skel til begge Sider, og Kravet maa blive: en ny Skovlovgivning, der bortkaster meningsløse og hemmende Baand og giver Skovbrugerne frie Hænder til at benytte Skovejendom paa den økonomisk bedste Maade og samtidig sikrer Skovens Bevarelse gennem et effektivt Statstilsyn.“ Der er altsaa her Trang til en Omordning.

Jeg har nævnt disse Udtalelser fra førstkyndig Side, fordi det selvfølgelig i sidste Instans er de førstkyndige, der paa dette Omraade bør tage denne Sag op til nærmere Undersøgelse. For ikke sagskyndige er det umuligt i Enkeltheder at paa-vise, hvad der er galt, og hvad der bør rettes, de kunne se det i store Træk, men i Enkeltheder vil det selvfølgelig være umuligt for dem at se. Der har i øvrigt her tidligere været rettet et Angreb mod dette. Det var i Samlingen 1896—97, hvor det ærede Medlem fra Esbjerg (Bluhme) udtalte sig om dette Forhold og kritiserede den Maade, hvorpaa Statsskovene drives.

Der kunde altsaa være Anledning til at spørge, hvad der da bør gøres for at faa de her omtalte Forhold ændrede, men det er, som jeg allerede har nævnt, selvfølgelig vanskeligt for ikke-sagskyndige at give Anvisninger i saa Henseende. Professor Prytz, som jeg tidligere har nævnt, har i et Tidsskrift for Skovvæsen, Aargangen 1897—98, skrevet en Artikel, hvori han omtaler Statsskovvæsenets Ledelse som en noget gammeldags Administration, der sikkert kan have godt af at blive kritiseret med det uheldede Blik, den udenfor staaende har. Man ser altsaa, at Professor i Skovbrug, Hr. Prytz, mener, det er paa Tide — det var allerede i 1898 — at fremsætte en saadan Kritik, og Berettigelsen af Kritikken er sikkert ikke bleven mindre efter den Tid. Han hævder ligeledes, at Privatskovenes Forhold ogsaa trænge til en almindelig Drøftelse, og fremsætter derefter et detailleret Forslag om Statskontrol med Privatskovene. Professor Oppermann foreslog i sin Tid en Centraladministration under Ledelse af en Skovdirektør, og hertil knytter Professor Prytz følgende tilsluttende Bemærkninger: „Hvor megen Uenighed der end kan være om Ordningen af vort Skovbrugs administrative Forhold, er der dog et Punkt, som synes at have Udsigt til at faa den almindelige Stemning for sig, og det er netop Oprettelsen af et Skovdirektorat.“ Det er sikkert ogsaa den Vej, man